

ikke være afgørende for ligestillingen af de handicappede, om man bor i en storby eller i en lille kommune ude i yderste klitrække.

Der skal sørges for, at handicappede får den hjemmehjælp, de har behov for, får stillet de hjælpemidler til rådighed, de har brug for. Man kan måske her diskutere, om kommunerne skal have en dispensation eller refusion fra staten. Vi ved godt, at de fleste kommuner har ondt i økonomien, og for en lille kommune kan det være en belastning, hvis man har én eller flere handicapfamilier.

Ledsageordningen, som trådte i kraft i juli i år, virker desværre ikke efter hensigten. I mange kommuner ligger den faktisk stille i skuffen endnu. Her må jeg så bede ministeren om at bede kommunerne ret kraftigt om at få den sat i gang. De handicappede har krav på 15 timers ledsagelse om måneden, og det må amterne – for dem, der bor på amtsinstitutionerne – og kommunerne nu tage fat på.

Vi så gerne denne ledsageordning udvidet til efter 67 år, for, som det rigtigt nok er blevet sagt af både Venstre, De Konservative og SF, bliver man jo ikke rask af at blive 67 år.

Dansk Folkeparti ser ligeledes meget positivt på De Samvirkende Invalideorganisationers udmelding om og forslag til en reform på førtidspensionsområdet. Men det er så noget, vi her i Folketinget også skal tage fat på, og dér går vi i Dansk Folkeparti meget positivt ind i forhandlingerne.

Dansk Folkeparti ser ligeledes positivt på, at handicappede får lettere ved at blive tilknyttet arbejdsmarkedet, ikke kun i den offentlige sektor, men også i det private erhvervsliv. Handicappede kan udmærket bestride rigtig mange job; det har de jo bevist, og de viser mange, mange steder, at de er en stor ressource for samfundet.

Vi ser også positivt på den såkaldte isbryderordning for de unge nyuddannede handicappede, og vi mener ligeledes, at det er en god idé at give løntilskud i op til 9 måneder for at få dem indsluset på arbejdsmarkedet.

Erhvervslivets sociale ansvar vil i de kommende år vise, forhåbentlig da, at rigtig mange handicappede kommer ud på arbejdsmarkedet og tager del i arbejdslivet her i samfundet. Her må der arbejdes meget, meget tæt med de handicappedes organisationer, for de har nemlig kendskab til alle de problemer, de handicappede har.

Der er afsat 14 mio. kr. på finansloven for 1998 til forskning og udviklingsprojekter på hjælpemiddelområdet. Det finder vi i Dansk Folkeparti er fint, og vi vil også gerne gå med til at afsætte lige så mange midler på næste års finanslov.

Dansk Folkeparti går fuldt ind for ligestilling og ikke mindst ligebehandling af handicappede i forhold til andre borgere. Der er meget lang vej endnu, men vi er godt på vej. Viljen her i Folketinget er bredt til stede.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Den handicappolitik, som redegørelsen beskriver, kræver et meget tæt koordineret samarbejde mellem ministerierne og ikke mindst mellem Socialministeriet og Arbejdsministeriet.

Men Centrum-Demokraterne synes, der har været en god udvikling inden for de seneste år vedrørende handicappolitik. Det er jo gået fra central administration, hvor spørgsmål vedrørende handicappedes forhold var samlet i én lov under ét ministerium, nemlig Socialministeriet, til, at man i dag i højere grad løser de problemer, et handicap giver, i det ministerium, problemet retter sig imod. Jeg tror i øvrigt, det var i Trafikministeriet, man begyndte.

Det, der har været tale om, er så en decentralisering i to tempi. Det har først været på det statslige niveau, fra ét fagministerium til flere ministerier, og så i det andet tempi fra stat og amt til kommune. Udviklingen på statsligt niveau har jo taget flere år og er endnu ikke faldet helt på plads. Der er derfor også et stort arbejde i de kommende år, før det decentrale net er blevet så fleksibelt, at det er i stand til at løse, til helt at koordinere den opgave, der ligger.

Endelig er der den helt store opgave, som man er nødt til at løse, inden ligebehandling af de handicappede bliver en del af hverdagen, og den opgave er efter CD's mening at ændre holdningen til handicappede i samfundet som helhed. For det at være handicappet er at være anderledes. Man bliver nødt til at bearbejde holdningerne, så det ikke er den enkelte handicappede, der bliver behandlet anderledes som person. Adgangen til uddannelsen, til hjemmet, til arbejdspladsen og adgangen til alt det, der for en ikkehandicappet er en selvfølge – det er dét, vi fra politisk hold skal sætte igennem bliver indrettet anderledes, anderledes brugbart, så alle får mulighed for at indrette sig efter lyst og evner.